

Mesaj 3

Dragă Kitty,

SÂMBĂTĂ, 11 IULIE 1942

Tata, mama și Margot încă nu se pot obișnui cu zgomotul clopotului din Westertoren, care bate la fiecare sfert de oră. Eu m-am obișnuit, mi-a plăcut numai decît, are ceva așa de familiar, mai ales noaptea. Probabil că te interesează să afli cum e, după părerea mea, să stai ascunsă.

Ei bine, nu pot să-ți spun decît că încă nu știu nici eu prea bine. Cred că nu mă voi simți niciodată acasă în această casă, dar cu asta în nici un caz nu vreau să spun că-mi displace aici. Mă simt mai degrabă ca într-o pensiune foarte ciudată, în care îmi petrec vacanța. O concepție destul de bizară despre clandestinitate, dar așa stau lucrurile. Anexa este un ascunziș ideal. Chiar dacă este igrasios și înclinat, nu vei găsi în tot Amsterdamul, ba poate chiar în toată Olanda, un ascunziș mai confortabil amenajat.

Cu pereții ei goi, cămăruța noastră ni se părușe pînă acum destul de austeră. Datorită tatei, care a adus dinainte toată colecția mea de ilustrate și fotografii cu staruri de cinema, am putut lua o pensulă și am dat cu clei pe un perete întreg, transformând camera într-un uriaș tablou. Așa arată mult mai vesel și, după ce vine familia Van Daan, o să facem din lemnul aflat în mansardă câteva dulăpioare în perete și alte fleacuri drăguțe.

Margot și mama și-au mai revenit puțin. Ieri, mama a vrut pentru prima oară să facă supă de mazăre, dar mer- gînd jos să mai schimbe o vorbă, a uitat de supă, care s-a ars atît de tare, încât boabele, carbonizate, s-au lipit de fundul oalei.

Ieri-seară ne-am dus toți patru în biroul privat și am dat drumul la radio ca să ascultăm postul englezesc. Mi-a fost așa de teamă că ne-ar putea auzi cineva, încât l-am implorat literalmente pe tata să ne întoarcem sus. Mama mi-a înțeles frica și a venit și ea. Orice altceva am face, ne este foarte teamă că vecinii ne-ar putea auzi sau vedea. Chiar din prima zi am cusut draperiile. De fapt, nici nu pot fi numite draperii, căci nu sunt decît niște resturi terne de material,

total diferite ca formă, calitate și model, pe care tata și cu mine, într-un mod foarte neprofesionist, le-am cusut strâmb unele de altele. Aceste splendori au fost prinse cu piuneze la ferestre și nu vor mai fi date jos niciodată câtă vreme vom sta ascunși aici.

Imobilul din dreapta este ocupat de o filială a firmei Keg din Zaandam, iar cel din stânga de un atelier de tâmplărie. Chiar dacă angajații nu mai sunt acolo după programul de lucru, totuși s-ar putea auzi zgomote. De aceea, i-am interzis lui Margot să tușească, deși a dat peste ea o răceală puternică, și îi dăm să înghită doze mari de codeină.

Mă bucură mult sosirea familiei Van Daan, stabilită pentru marți; atmosfera va fi mult mai plăcută și va fi și mai puțin liniște. Liniștea este cea care mă face atât de nervoasă seara și noaptea, și aș da orice ca vreunul dintre protectorii noștri să doarmă aici.

Nu-i deloc rău aici, căci putem să gătim, iar jos, în biroul tatei, putem să ascultăm radioul. Domnul Kleiman, Miep și Bep Voskuijl ne-au ajutat așa de mult. Ne-au adus deja revent, căpșuni și cireșe, și cred că deocamdată n-o să ne plictisim. Avem și de citit și-o să mai cumpărăm și o sumedenie de jocuri. Bineînțeles că n-avem voie niciodată să ne uităm pe fereastră și nici să ieșim. De asemenea, trebuie să avem grijă să umblăm în vârful picioarelor și să vorbim încet, căci nu trebuie să ne audă cineva jos, în depozit.

Ieri am avut mult de lucru, a trebuit să scoatem sâmburii la două lădițe de cireșe, pentru firmă. Domnul Kugler voia să conserve cireșele. Din lădițe facem rafturi pentru cărți.

Tocmai mă strigă cineva.

A ta, Anne